

komme til at hvile trykkende paa de Næringsbrugere, hvorom der her er Tale. Af disse Grunde har Udvalget meent, at man burde gaae ind paa det Undringsforslag, som er vedtaget af Landstthinget. Af det, jeg saaledes har bemærket, vil den ærede Forsamling see, at de Betænklichkeiten, som gjorde sig gjældende i Udvalget, alle gik i den Retning, at der kunde være Spørgsmaal, om man ikke burde forkaaste det hele Forslag; men, med Undtagelse af eet æret Medlem, var der Ingen, som tænkte paa at gaae videre i denne Retning. Det ærede Mindretals Forslag gaaer altsaa i stik modsat Retning af det, jeg her har til- ladt mig at anføre. Udvalget kan derfor ikke Andet, end paa det Bestemteste fraraade den ærede Forsamling at gaae videre i denne Henseende og skyde Grændsen saa meget længere ud, at den blev til $\frac{1}{2}$ Mill. Som jeg før tillod mig at bemærke, kan det vel være, at denne Grændse af $\frac{1}{4}$ Mill paa nogle Steder kan medføre en Ubillighed; men, dersom man udvider den til $\frac{1}{2}$ Mill, antager jeg, at den i mange Til- fælde vilde være aldeles uretfærdig. Jeg skal blot omtale eet localt Forhold, som de fleste af de ærede Herrer meget godt kjende, eller idet- mindste let kunne bedømme, nemlig Københavns nærmeste Omegn. Tænke vi os Grændsen af $\frac{1}{2}$ Mill tværksat med Hensyn til Frederiksberg, der er en Commune, som tæller henved 5000 Indvaanere og vistnok om ikke lang Tid vil tælle langt flere, saa vilde det vist være paa- faldende ubilligt, for ikke at sige uretfærdigt, om man vilde forlange, at de Haandværkere, som nedsatte sig i denne Commune, for be- standige Elder skulde svare en Næringskat til Københavns Commune. Forholdet er ingen- lunde det, at Haandværkerne i Frederiksberg arbejde for Københavns Indvaanere, det er idetmindste langt sjældnere Tilfældet end det omvendte, nemlig at de københavnske Haand- værkere arbejde for Frederiksbergs Indvaanere. Jeg tror saaledes, at, hvad man end mener om den Sag, kan der ikke let være Tale om at overskride denne Grændse af $\frac{1}{4}$ Mill. Selv uden Hensyn til, at vi i saa Fald blive nødtie til at sende den hele Sag tilbage til Landstthinget, tror jeg, at den ærede Forsam- ling vil erkjende, at en saadan Afstemning

vilde være ligefrem i Modstrid med alle andre Afstemninger i denne Sag.

J. M. Hansen: Efterat nærværende Things Fleertal under Sagens tidligere Be- handling ikke havde fundet det rigtigt at gaae ind paa forskellige Forslag, der gik ud paa at bringe Lovens noget mere i Samklang med de nærværende Kjøbstadsforhold, end den var, har det viist sig ved Behandlingen i det andet Thing, at man dog der er kommen til at see, at det ikke lader sig forsvare, aldeles ikke at tage Hensyn til Kjøbstadernes Interesse lige- overfor Landhaandværkerne; tværtimod har Ud- valget i det andet Thing, skjøndt det forøvrigt deler den samme Anskuelse om dette Spørgs- maal som Folkethingets Fleertal, i sin Betænk- ning meget skarpt og bestemt udtalt, at man fra Kjøbstadernes Side med Rette kunde vente, at man vilde tage en Forholdsregel som den, der nu er under Forhandling, og at Kjøbstæ- derne havde fuld Ret til at fordre, at de Land- haandværkere, som i Virkeligheden kunne deel- tage i Concurrence med Kjøbstadhaandværkerne, ogsaa maatte paalægges en lige Byrde med disse. Man vedtog derfor den Bestemmelse, som nu er under Forhandling, at Haand- værkerne indenfor $\frac{1}{4}$ Mill fra Midtpunktet af Kjøbstæderne skulde underkaste sig, at man paa- lægger dem en Næringskat. Det er erklæret som en Art Retfærdighedshandling at gjøre dette, men man har paa den anden Side viist, at man kun vilde gjøre det i en saa ringe Udstrækning, som det vel var muligt. Man har sagt, at det, man vilde gjøre af dette Hensyn, naturligvis maatte være saa ringe som muligt, og man har derfor indskrænket Afstandsbestemmelsen til $\frac{1}{4}$ Mill, idet man an- tog, at den ikke kunde indskrænkes til mindre, dersom den Bestyttelse, man derigjennem vilde tilstede Kjøbstæderne, ikke skulde blive aldeles betydningsløs. Man indrømmer altsaa, at man ikke vilde gaae videre i det Hensyn, man selv har erkjendt for at være retfærdigt og rigtigt, end netop at opstille en Regel, der ikke skulde gjøre det, man vilde yde, aldeles bety- dningsløst. Jeg finder nu, at, naar man er- kjender, at det er en Ret, Kjøbstadhaandvær- kerne have, at de, der gives Leilighed til virke